

ZONNESCHADUW

JASPER T. SCOTT
ZONNESCHADUW

ISBN 978-90-830731-5-6

NUR 333

1^e druk 2022

Oorspronkelijke titel: *Under darkness*

Copyright © 2018 Jasper T. Scott

Published by Arrangement with Jonathan Eloi.

Redactie: Alexander Olbrechts, Sabrina Nasr, Jeannette Kortenoeven
en Erik Schreuder

Ontwerp omslag: Tom Edwards

Omslag Nederlandse uitgave & ontwerp binnenwerk: Michael van Zijl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor degenen die durven,
en voor degenen die dromen.
Voor iedereen die sterker is dan het lijkt.
Jasper Scott

*‘Geloof in mij / Ik weet dat je zo lang hebt gewacht /
Geloof in mij / Soms worden de zwakken de sterken.’*
STAIND, Believe

Deel 1

Zonsverduistering

1

Een druipnatte, blonde toerist met een knalrood gezicht en een groen hawaïshirt stormde als een actievoerder door de lobby. Bill Steele zag hem aankomen en onderbrak zijn gesprek met Eric Monte, de manager van het resort. Hij liep op de boze toerist af en sprak hem aan voordat hij de receptiebalie zou bereiken.

‘Aloha, kan ik u ergens mee helpen?’ vroeg Bill.

‘Zeker! Mijn vrouw en onze kinderen zijn net terug van het strand, onder het zand en zout natuurlijk, en daarom wilden ze even douchen. Maar het douchewater is bruin en het ruikt naar poep. Mijn vrouw zou hier zelf tegen u staan te tieren als ze niet onder het strontwater huilend in bad had gezeten!’

Een telefoon rinkelde op de achtergrond en Bill hoorde Sean, de receptionist, opnemen. ‘Aloha! Koa Kai Resort. U spreekt met de receptie, waar kan ik u mee helpen? ...U wenst uw reservering te annuleren? Nee, geen kosten. Onder welke naam heeft u gereserveerd? Hm-hm. Genoteerd. Oké... Moment! Ik moet bij een annulering altijd vragen naar de reden... Ah juist. Oké, ik begrijp het... hm, hm.’

‘Hallo!’ Boze Toerist zwaaide met zijn hand voor het gezicht van Bill om diens aandacht te trekken. ‘Luistert u eigenlijk wel naar me?’

Bill knipperde met zijn ogen en knikte. ‘Natuurlijk, meneer. Onze excuses voor dit ongemak.’

‘Ongemak!’ bulderde Boze Toerist. Zijn wangen zwollen op en zijn zonverbrande gezicht werd nog een tintje roder.

Bill probeerde zich de naam van de man te herinneren, maar er was onvoldoende ruimte in zijn verwarde hersenen om de namen van al zijn gasten te onthouden. ‘Ik verzeker u dat we ons uiterste best zullen doen dit probleem zo snel mogelijk op te lossen. Ondertussen zal ik flessen water naar uw kamer laten brengen, zodat uw echtgenote zich kan wassen.’

‘Dat begint erop te lijken,’ gromde de man, ‘maar het is niet genoeg. Ik eis volledige terugbetaling voor vandaag en voor iedere dag dat we geen water hebben. Hebt u dat goed begrepen?’

Bill glimlachte gespannen. ‘Ik zal het er met de manager over hebben om te zien wat we voor u kunnen doen, meneer.’

‘De manager?’ Er zwol een kronkelige ader op het voorhoofd van Boze Toerist. ‘U bent niet de manager? Met wie sta ik hier dan in vredesnaam te praten?’

‘Ik ben de eigenaar.’

‘En u mag in uw eigen hotel geen toestemming geven voor terugbetalingen?’

‘Dat heb ik niet gezegd.’

‘Wat is het probleem dan?’

‘Er is geen probleem, meneer.’

‘Mijn naam is James! James Lucas! Niet meneer!’

‘Zeker, meneer Lucas. Ik beloof u dat er binnenkort weer water is en dat er maatregelen volgen ter compensatie van de overlast.’

‘Ja, u kunt me maar beter heel goed compenseren, want anders zal mijn review allesbehalve positief zijn.’

‘Ik begrijp uw frustratie, meneer Lucas. Als u nu naar uw kamer gaat, zal ik een stuk of tien flessen water laten brengen. Is dat voldoende voor uw echtgenote?’

‘En ik dan? En onze kinderen?’

‘Twintig flessen dan? Meer kan ik echt niet doen.’

James Lucas knikte even, zijn ogen stonden donker en dreigend. ‘Oké, de kinderen en ik douchen wel in het zwembad. Ik hoop dat u geen bezwaar heeft tegen wat zand.’

Daarop draaide hij zich om en liep in de richting van de lift. Zijn sandalen maakten soppige geluiden en hij liet een spoor van zand achter in de lobby.

Bill slaakte een gespannen zucht, maar voor hij zijn longen had kunnen vullen met verse lucht, zoefde een van de liften open. Er kwamen vijf personen, kennelijk een familie, naar buiten gemarkeerd. Een vrouw met een designerzonnebril liep voorop en stevente recht op Bill en de receptiebalie af.

Bill draaide zich om en vluchtte achter de balie. Hij hoorde Eric telefoneren met de loodgieters die niet waren komen opdagen, aan de andere lijn zat Sean met hopelijk niet opnieuw een annulering.

Nu die twee het druk hadden, was hij de enige verdedigingslinie van het resort. Hij draaide zich om, toverde een glimlach op zijn gezicht en zette zich schrap voor een nieuwe ronde klachten. Dit was niet wat hij in gedachten had gehad, toen hij zijn autobedrijf en de

drukte van LA inruilde voor het trage ritme van een eilandparadijs. Het moest een eindeloze vakantie worden. Hij had zichzelf op het strand aan cocktails zien nippen, terwijl zijn manager de dagelijkse leiding van het resort op zich zou nemen.

Sean liet de telefoonhoorn tot zijn schouder zakken en zwaaide naar Bill om zijn aandacht te trekken. ‘Meneer Steele?’

Bill keek naar de receptionist. Uitgesproken vierkante kaken, een blonde, gebruide versie van de David van Michelangelo, die in zijn vrije tijd voortdurend op zijn surfplank stond om te kijken naar de zonsondergang. Hij zou perfect in LA gepast hebben, behalve dan dat gebrek aan ambitie en zelfstandigheid, dat alle werknemers van Koa Kai Resort wel leek te karakteriseren.

‘Ja, Sean?’

‘Meneer Kalani van Kauai High aan de lijn.’

‘De schooldirecteur?’ vroeg Bill.

‘Ja, meneer.’

‘En, wat is er aan de hand?’

‘Het gaat over uw dochter. Ze was betrokken bij een vechtpartij op school en nu is ze geschorst.’

Bill knipperde even. ‘Wat bedoel je: ze was betrokken bij een vechtpartij? Bedoel je dat ze op de vuist is gegaan?’

Sean haalde zijn schouders op. ‘Blijkbaar wel. De school wil dat u haar ophaalt.’

Bill weerstond de drang om te schreeuwen. ‘Zeg maar dat ik eraan kom.’

‘Ja, meneer.’

Iemand schraapte luidruchtig haar keel. Bill draaide zich opnieuw om naar de balie en stond recht tegenover de vrouw met de designerzonnebril. Een lange, broodmagere vrouw in een parelwitte jurk die fel contrasteerde met haar korte zwarte haren, maar perfect combineerde met haar gave, melkwitte huid. Aan haar teint te oordelen, dacht Bill dat ze hier enkel was gekomen om haar gezin te trakteren, terwijl zij haar dagen in de spa doorbracht. Haar man en drie kinderen stonden er wat ongemakkelijk bij. Ze hadden hun zwemshort en sandalen nog aan en hadden een strandhanddoek over hun schouders gedrapeerd bij wijze van T-shirt.

‘Kan ik u ergens mee helpen, mevrouw?’ probeerde Bill vriendelijk.

‘Geen wonder dat het resort op omvallen staat, u kunt uw eigen gezin niet eens managen.’

‘Mijn excuses voor het ongemak dat er momenteel geen stromend water is, mevrouw. Mijn gezin is echter geen gespreksonderwerp. Eerlijk gezegd verrast het me dat u dit als moeder van drie kinderen zegt: zaken worden gemanaged, gezinnen worden opgevoed.’ De mond van de vrouw viel open en op het gezicht van haar man verscheen een glimlachje.

‘Wilt u zo vriendelijk zijn uw problemen met mijn manager te bespreken?’ Bill draaide zich om en zag de man in kwestie vlak achter hem staan.

‘Ik regel dit wel,’ zei Eric terwijl hij zijn bril rechtzette. ‘Ga jij nu Beth maar halen.’

‘Dank je,’ antwoordde Bill. Hij haastte zich om de receptiebalie heen en liep bijna een portier omver die net langskwam met een bagagewagen vol flessen water. ‘Sorry,’ mompelde hij en minderde vaart. In een fiks wandeltempo begaf hij zich vervolgens naar de glazen schuifdeuren bij de ingang van de lobby. Vlak voor hij de schuifdeur bereikte, tinkelde de liftbel. Een Chinees stel kwam naar buiten, hun bagage achter zich aan.

‘Moment,’ zei hij, maar geen van beiden reageerde op het geluid van zijn stem, dus schakelde hij over op het Mandarijn. ‘Wacht, waar naartoe?’ vroeg hij. Voor hij Koa Kai aankocht, had hij een jaar lang lessen Mandarijn gevolgd ter voorbereiding van een project met een oude schoolvriend. Hij zou mede-eigenaar van een hotel in Shanghai worden, maar dat verliep niet als gepland en het enige dat hij eraan had overgehouden was de ervaring.

De toerist hield halt en keek even over zijn schouder. Zijn wenkbrauwen schoten omhoog van verbazing. Net toen hij Bill bij de voordeur had bereikt, antwoordde hij in dezelfde taal.

‘We gaan naar Marriott, hiernaast. Water werkt in Marriott.’

‘Blijf. Water komt snel!’ riep Bill meteen in een manmoedige poging zich verstaanbaar te maken met de enkele woorden die hij beheerste.

‘Niet blijven. Vrouw niet gelukkig,’ antwoordde de man terwijl hij zijn hoofd schudde. ‘Sorry.’ En daarmee vervolgde hij zijn weg. Hij verliet het pand en liep over het parkeerterrein naar zijn vrouw

die al bij de kofferbak van de auto stond te wachten.

Het heeft zo zijn keerzijde om de rijken van deze wereld te willen aantrekken. Ze verwachtten een smetteloze ervaring, geen douches die modder uitspuwden en toiletten die niet doorspoelen. Zuchtend stapte Bill de hete zomerlucht in waar het rook naar warm zand en zout zeewater. Palmbomen ritselden en in de verte hoorde hij kinderen schreeuwen en golven die het strand oprolden...

Bill haalde diep adem, probeerde zich voor de geest te halen hoe hij zich gevoeld had toen hij voor de eerste keer naar dit resort kwam. Het was alsof de druk van zijn borst was weggenomen en hij voor het eerst in jaren weer kon ademen. Zijn lippen krulden zich tot een bittere glimlach. Die ruime ademhaling was van korte duur geweest.

Warme lucht, zoet van de Hawaïaanse bloesem, drong door de open ramen van Bills Cadillac XTS. Zonlicht glinsterde als diamantjes tussen het weelderige groen aan weerszijden van de weg. De wind van de passerende auto deed het lange gras in de berm ruisen. Het geluid overstemde het rustig gefluister van de hybride motor van de Cadillac. Route 50, of Kaumualii Highway zoals de lokale bevolking de snelweg noemde, was een schilderachtige driebaansweg die de aanduiding 'snelweg' nauwelijks verdiende. Om te beginnen waren drie rijstroken niet logisch, ongeacht waar je vandaan kwam, laat staan voor Bill en zijn door LA gestigmatiseerde hersenen.

Zijn vrienden hadden hem allemaal gewaarschuwd dat het wel even zou duren voordat hij aan het eilandleven gewend zou zijn. Na zijn echtscheiding, die hem zonder huis en met een gebroken hart had achtergelaten, was hij echter niet in de stemming geweest om naar hen te luisteren. Totaal onverwachts had hij ook nog de voogdij over zijn dochter gekregen. Ze had ervoor gekozen hem naar Kauai te volgen, nadat haar moeder amper twee maanden na de scheiding had besloten te hertrouwen. Beth verweet het haar moeder duidelijk of misschien had ze echt wel een hekel aan Colton, haar stiefvader. Hoe dan ook, Bill had beter nog even langer na kunnen denken voordat hij haar had laten komen. Beth was altijd dik met haar moe-

der geweest. Hij was gewoon de werkverslaafde vreemdeling die de rekeningen betaalde, de dom grinnikende gast op de foto's die op de koelkast waren geprikt. In je eentje een puberende dochter opvoeden en tegelijkertijd een viersterren vakantieresort managen, bleek lastiger dan hij zich ooit had kunnen voorstellen.

Bill slaakte een lange, trage zucht. Managen, daar had hij nooit zijn werk van moeten maken. Eric Monte had hem een vals gevoel van veiligheid gegeven met zijn bril, de voor de middelbare leeftijd kenmerkende vetrolletjes op zijn heupen en zijn vale huid. Al die dingen hadden hem moeten waarschuwen voor het feit dat Eric nooit ofte nimmer in zijn leven een voet – laat staan buik – op een surfplank had gezet. Toen leek Eric een goede keuze als nieuwe bedrijfsleider van Koa Kai, de derde op rij. De hevige concurrentie, de hoogoplopende kosten en de toenemende leegstand overal op de eilanden, hadden ervoor gezorgd dat hij het met een krap budget moest zien te redden. Een meer ervaren manager zou duurder zijn geweest, maar er wel aan hebben gedacht om de loodgieter opnieuw te bellen in het laagseizoen, nadat in februari de gebarsten leiding provisorisch was gerepareerd. Nu was de reparatie dubbel zoveel werk, zat er bezinksel in alle waterleidingen en zaten er boze toeristen in de negentig kamers te broeden op slechte reviews, die toekomstige bezoekers zouden afschrikken. Dat het Marriott naast hen een beter strand had, meer kamers, mooiere zwembaden en een groter terrein tegen dezelfde prijs, hielp ook niet echt mee. Tel daarbij op een losbandige tienerdochter die leek te denken dat het leven bestond uit surfen en feestjes met jongens op het strand. Geen wonder dat hij een bulkvoorraad aan maagtabletten nodig had.

De rit ging voorbij in een waas van weelderig groen en blauwe luchten. Twintig minuten later parkeerde hij zijn auto bij Kauai High. Binnen vroeg hij de receptioniste naar zijn dochter. Ze glimlachte vriendelijk en begeleidde hem door de hal naar de EHBO-ruimte. Hij opende de deur en zag Beth op de onderzoekstafel liggen met een gezwollen linkeroog.

Bills woede verdween meteen om plaats te maken voor ouderlijke bezorgdheid en hij haastte zich naar zijn dochter. 'Gaat het?' vroeg hij.

Beth ging rechtop zitten en kromp even ineem. Ze drukte voor-

zichtig wat ijs op haar oog. ‘Gaat wel.’ Ze streek een lok van haar bruine haren achter haar oor om het uit haar gezicht te houden.

‘Wat is er gebeurd?’ Bill besepte plotseling dat er iets miste, keek snel even rond en vroeg: ‘Waar is het andere meisje?’

‘Het was geen meisje,’ zei Beth rustig.

Bill keek haar ontzet aan. ‘Bedoel je dat een jongen dit heeft gedaan?’

De schoolverpleegkundige kwam bij hen staan. ‘Ik ben bang van wel, ja.’

‘Wat is er gebeurd? Waar is hij?’ gromde Bill.

‘Rustig alstublieft, meneer Steele. Hij ligt in het ziekenhuis, Beth heeft zijn neus gebroken.’

Bill draaide zich om naar zijn dochter. ‘Je hebt wat gedaan?’

Beths lippen trilden, maar ze zei niets.

‘Hoe is dit gebeurd?’ vroeg Bill aan de verpleegkundige.

‘Ik ken de details niet, maar ik weet wel dat uw dochter begonnen is. Voor u naar huis gaat, wil de directeur u allebei graag spreken.’

Bill draaide zich om naar Beth en keek haar woedend aan.

‘En? Ga je het zelf uitleggen of moet ik uitgaan van het ergste?’

‘Matt zei tegen Toby dat hij me gisteravond bij het kampvuur met een andere jongen had zien zoenen, maar dat is niet waar en...’

‘Wacht.’ Bill stak zijn hand op en masseerde een plotseling opkomende hoofdpijn weg. ‘Dit gaat over een jongen? Dit is toch zeker een grapje? Je hebt elke twee weken een ander vriendje!’

Beth knarste zichtbaar met haar tanden waarbij haar onderkaak heen en weer ging. Haar bruine ogen gloeiden als hete kolen, een blik waarop haar moeder jaren geleden al patent had genomen.

‘Toby en ik zijn al sinds het begin van dit jaar samen!’

Bill wuifde die opmerking weg. ‘Ik wil het niet horen.’

‘Je wilt nooit iets horen! Je luistert gewoon nooit!’

‘We gaan, Beth.’ Bill knipte met zijn vingers. ‘Nu!’

Beth keek haar vader kwaad aan, zwaaide haar benen over de rand van de onderzoekstafel en liet zich eraf glijden.

De verpleegkundige wierp een blik op Bill. ‘Het kantoor van de directeur vindt u door de gang en dan naar...’

‘Ik ken de weg,’ snauwde Bill. Hij pakte Beth bij de arm en sleurde haar bruusk de kamer uit.

‘Au, je doet me pijn!’ riep Beth.

Haar vader zuchtte en liet haar arm los. Ze liepen de gang door naar het kantoor van de directeur. De secretaresse liet hen meteen binnen.

‘Gaat u zitten,’ zei meneer Kalani. Zijn enorme arm met daaraan een koddig klein handje met dikke vingers gebaarde naar de stoelen voor zijn indrukwekkende bureau.

Kalani was moddervet, zo dik zelfs dat zijn bureau ineens veel kleiner leek. Het was net of hij geen hals had en de diepliggende zwarte ogen in zijn ronde gezicht deden Beth aan rozijnen denken.

Meneer Kalani keek hen heel lang zwijgend aan. Op zijn strakke, gebruinde gezicht lag een uiterst teleurgestelde blik.

‘Volgens getuigen,’ begon Kalani, terwijl hij Bill aankeek, ‘werden uw dochter Beth en Matt Cole net na de lunch buiten de kantine gezien. Ze waren aan het ruziën. Beth schopte Matt Cole in de lies. Toen hij weer op adem was gekomen, sloeg hij haar in het gezicht, waarop zij op zijn rug sprong en met haar nagels in zijn gezicht en ogen krabde. Daarbij zou ze ook schuttingtaal naar hem hebben geroepen over zijn vermeende seksuele geaardheid.’ Kalani richtte nu zijn rozijnenogen op Beth.

‘Is dat waar, Beth?’ vroeg Bill.

‘Hij is verliefd op zijn beste vriend!’ flapte ze eruit.

Bill zuchtte. ‘Gaat u verder, meneer Kalani.’

‘Ze zijn samen op de grond gevallen en daarbij zou Matt met zijn neus op het asfalt terechtgekomen zijn. Beth beweert dat het per ongeluk ging, maar Matt zegt dat Beth zijn gezicht opzettelijk tegen de grond heeft gesmeten. Gelukkig voor uw dochter spreken de getuigen elkaar tegen. Ze wordt dus niet van school gestuurd. Ze is wel geschorst, tot volgende week.’

‘Zijn deze week niet juist de examens?’ vroeg Bill. ‘Die kan ze echt niet missen.’

‘Daar had ze aan moeten denken voordat ze haar medescholier aanviel. Het spijt me, maar Beth is begonnen en ik moet de ouders van Matt kunnen zeggen dat er maatregelen genomen zijn. De andere scholieren moeten ook zien dat dergelijk gedrag gevolgen heeft.’

Beth mag blij zijn dat ze niet van school gestuurd wordt.'

'En hij dan? Hij heeft tenslotte mijn dochter in het gezicht geslagen!'

'Nadat zij hem uitlokte,' zei meneer Kalani.

Bill stond op, zijn gezicht werd rood. 'Dus u verwijderd haar niet van school, maar maakt het haar onmogelijk haar examen te doen? Wat is nu eigenlijk beter?'

'Ze heeft nog genoeg tijd om haar toetsen in te halen. Alle vakken hebben ook nog een herexamen.'

'Maar mijn dochter doet het juist zo goed op school!'

'Ik kan haar altijd nog verwijderen, meneer Steele. Als u denkt dat dat beter is...'

Bill glimlachte flauwtjes naar de directeur. 'Nee, dat niet. Wilt u ons nu excuseren, want ik heb in het resort ook nog een crisis waarmee ik moet dealen.'

Meneer Kalani glimlachte kort en gebarde naar de deur met een van zijn dikke handjes.

'Succes.'

2

‘Je hebt huisarrest,’ zei Bill toen ze in de auto zaten. ‘Geen feestjes, niet surfen en niet luieren aan het zwembad en als ik je ook maar zie kijken naar een badpak, zet ik je op het eerstvolgende vliegtuig richting Los Angeles. Dan ga je maar bij je moeder wonen. O, en de televisie is ook verboden.’

‘Wat?’ gilde Beth. ‘Dat kun je niet maken! Wat moet ik dan de hele week doen?’

Bill startte de auto en keek fronsend naar zijn dochter. ‘Huiswerk?’

‘Ik heb geen huiswerk. Ik ben geschorst, weet je wel?’

‘Lees dan een boek. Er liggen er genoeg in de lobby.’

De lange rit naar huis verliep in stilte, wat Bill prima vond. Hij had tijd nodig voor zichzelf en zijn overpeinzingen. Door de recente problemen overwoog hij serieus of Beth niet beter bij haar moeder in LA kon gaan wonen. Hij zou haar enorm gaan missen, maar het resort eiste zijn volledige aandacht op en ze was toch vrijwel nooit in de buurt. Hij kon de uren die ze wekelijks samen doorbrachten op één hand tellen en dan nog hield hij drie of vier vingers over.

Terug bij het resort greep Beth haar rugzak van de achterbank en liep rechtstreeks naar de lift zonder dat haar vader dat behoefde te zeggen. Bill liep naar zijn manager om bij te praten. De lobby stond vol met geïrriteerde gasten, bij het zwembad en de buitenbar was het eveneens een drukte van belang. Bill huiverde bij de gedachte wat al die drankjes deden met toiletten en urinoirs die niet konden worden doorgespoeld.

‘Zeg me dat er goed nieuws is,’ zei Bill toen hij bij de receptiebalie was.

‘De loodgieters zijn er,’ zei Eric, ‘maar ze zijn weer vertrokken om materiaal te halen.’

Bill verborg zijn gezicht in zijn handen. ‘Wanneer zijn ze vertrokken?’

‘Een halfuurtje geleden of zo?’

‘Is dat een vraag?’

‘Nee, meneer.’

‘Ik wil dat ze nu terugkomen!’

‘Ja, meneer Steele.’

‘En waar is Sean?’ Bill draaide zich om, zoekend naar de receptiebalie. De receptiebalie was leeg.

‘Hij is meer water gaan halen voor de gasten.’

‘Zijn we al door onze voorraad heen? En in het restaurant?’

‘Het is gebruikt om de toiletten door te spoelen en...’

‘Flessen water om toiletten door te spoelen? Ben je gek?’

‘Ze begonnen te stinken.’

‘Haal dan zeewater!’

‘Maar het zand kan de leidingen verstoppert.’

‘Zeewater zonder zand, Eric! Daarvoor loop je gewoon een paar meter verder de zee in en dan heb je een emmer helder water!’

Eric's lippen krulden, zijn neus rimpelde. ‘Ik, meneer?’

Er was een reden dat Eric zo bleek werd. Hij was verschrikkelijk bang voor de oceaan en alle wezens die in de riffen leven. ‘Niet jij,’ bulderde Bill. ‘Laat de oibers het doen, of de portiers of het schoonmaakpersoneel.’

‘Maar dan wordt hun uniform nat.’

Bill prikte met zijn wijsvinger in Eric's borst. ‘Dat is wel het minste probleem. Los het op of je bent ontslagen, begrijp je dat?’

‘Ja, meneer.’

Bill stormde weg zonder specifieke richting, zijn voeten leken wel op eigen houtje te bewegen. Hij had even tijd nodig om zijn hoofd leeg te maken, ergens weg van zijn haperende onderneming en de privéproblemen met zijn dochter. Zijn voeten brachten hem tot voorbij het zwembad vol spetterende en gillende kinderen. Volwassenen lagen te bakken in de zon, hun neus begraven in een boek of luid kletsend in de strandbar. Bill volgde het pad dat naar het strand leidde, waardoor het resort met alle rumoerige toeristen naar de achtergrond verdween.

Hij bereikte de surf en snorkel lodge waar surf- en boogieplanen tegen de muren rustten. Toby, de surfinstructeur, was nergens te bespeuren. Typisch, dacht Bill. Hij zou hem al tijden geleden ontslagen hebben, maar de zeventienjarige schoolverlater was niet zo dom als hij eruitzag. Daten met de dochter van de baas was een bijzondere vorm van baangarantie. Bij het eerste afspraakje was Bill ervan uitgegaan dat het niet lang zou duren. Beth zou Toby een keer

betrappen op een flirt met een van de toeristes en dat was het dan. Maar sinds hun allereerste ontmoeting had Toby zijn beste beentje voorgezet.

Bill schopte het zand omhoog met zijn bruinleren mocassins en staarde naar de schitteringen in het schuimende, azuurblauwe water. Hij kon geen weerstand bieden aan de verleiding ervan. Zodra hij de donkere glooiing van nat zand aan de rand van de oceaan had bereikt, trok hij zijn schoenen en sokken uit. Binnen een paar tellen ompoelden de warme, kabbelende golfjes zijn enkels. Een lichte deining deed hem even wankelen. Het zand werd onder zijn voeten weggezogen en kietelde zijn tenen.

Tussen het groen en blauw van helder, ondiep water slingerden zich donkere banden van koraal. Snorkelen was een populaire activiteit langs de stranden van het resort waar kleurrijke vissen in het doorzichtige water van de riffen dartelden. Bill stelde zich voor hoe hij verder op het water zou drijven, met zijn gezicht naar beneden, starend naar de vissen, en in zijn oren niets anders dan de aange-name stilte van het water. Uitsluitend de ritmische klanken van zijn eigen ademhaling en hartslag zouden zijn zintuigen bereiken.

Investeren in dit resort was een fout geweest. Hij had zijn miljoenen gewoon moeten gebruiken om hier als gast te verblijven of om strandzwerfer te worden net als Toby, maar dan met een landhuis ergens in Princeville. Dat zou de eindeloze vakantie zijn die hij voor ogen had gehad. De pot op met doelstellingen en beweegredenen om 's ochtends uit bed te komen. Wat hij werkelijk wilde, was elke dag in slaap vallen met roomservice na een lange dag op het strand. Maar in dat andere leven zou zijn dochter niet bij hem wonen en misschien zou hij weer zijn gaan surfen en goede maatjes zijn geworden met Toby, die sukkel. Bill zuchtte. Wie hield hij eigenlijk voor de gek? Hij zou het nog geen week volhouden als hij niets om handen had. De problemen in het resort waren van tijdelijke aard.

Een donkere schaduw gleed over de oceaan, dreef snel naderbij en veegde Bills zonovergoten fantasieën weg. Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek naar boven. Hij zocht naar de donkere wolk die, zo dacht hij, voor de zon trok. Maar er waren helemaal geen wolken. De zon doofde uit voor hij die had kunnen vinden. 'Wat krijgen we nu?' foeterde Bill toen de schemering viel. Hij knipperde als een gek met zijn ogen en wapperde met zijn handen voor zijn gezicht om er

zeker van te zijn dat hij ze nog kon zien.

Plotselinge blindheid. Bestond zoiets? Misschien had hij wel een beroerte. Maar toen hoorde hij de snorkelaars en zag vaag hoe ze wanhopig in het water rondploeterden, alsof ze opeens waren vergeten hoe ze moesten zwemmen. Zonaaanbidders op het strand gingen rechtop zitten, schreeuwend en wijzend naar de lucht. De plotseling invallende duisternis veranderde van schemering in een dikke, inktzwarte deken die alles op zijn pad bedekte. Een zonsverduistering, vroeg hij zich af. Waarom was daarover niets gezegd in het nieuws?

Toen zag hij een vertrouwde sikkel boven de horizon, die zilverachtig glinsterde op het wateroppervlak. In zijn buik voelde hij de paniek opkomen en het zuur brandde in zijn keel.

Wat het ook mocht zijn, dit was geen zonsverduistering.